

Hrvatsko nebo

Friday, March 4, 2016

PREKO 7.000 HRVATA I SLOVENACA PARTIZANI UGUŠILI I SPALILI U TVORNICI IMPOL U SLOVENSKOJ BISTRICI

Napisao/la [Daran Baši](#) , ožu. 4, 2016, 0 Comments

Partizanski komunisti su nasilno ugurali 7000 Hrvatski vojnika i civila u protuzra no sklonište tvornice „Impol” u Slovenskoj Bistrici (20-ak km od Maribora), a zatim minirali ulaz u sklonište. Žrtve su umirale guše i se u stravi nim mukama. Komunisti ki režim je 1948. otkopao njihove kosti i spalio ih u pe ima tvornice „Impol”. Otkopavanje i spaljivanje su obavili zatvorenici osu eni na smrt, koji su nakon obavljenog posla likvidirani.

Na ene kosti 233 žrtve

U masovnoj grobnici u Slovenskoj Bistrici je ekipa iz ljubljanskoga Instituta za sudsku medicinu ekshumirala kosti 233 žrtve. Posmrtni ostaci stavljeni su u vre e i privremeno pohranjeni u obližnje atomsko sklonište poduze a Impol. Budu i da je mnogo više posmrtnih ostataka još pod zemljom, tvrtka ERGE-ING iz Velenja prekinula je iskapanje dok se ne odredi kona no odlagalište posmrtnih ostataka. Ulaz u stari bunker je ogrā en i pristup mu je zabranjen, a na to upozorava policijska traka. Na brežuljku iznad masovne grobnice nalazi se ku a u kojoj danas s obitelji živi Franc Simon i . Ispri ao nam je da se u Sloveniji nakon ovog stravi nog otkri a podiglo dosta prašine, a ljudi, premda još nevoljko i u strahu, spominju i imena mjesnih partizana koje sumnji e za nevi eni masovni pokolj. Svi spominju Franca Kaca. Kada je o tome rije , najviše se spominje ime Franca Kaca iz Gornje Bistrice, za kojega stariji ljudi pri aju da je kao pripadnik Ozne 1945. i 1946. sudjelovao u masovnom pokolju u njema kom bunkeru duga kom 30-ak metara. Osim Hrvata, tu je ubijeno i dosta Slovenaca, pretpostavlja se ukupno oko 7000 ljudi, pa se Franc Kac u ovom kraju nije osje ao sigurnim. Pedesetih godina zbog toga se odselio u Portorož gdje navodno i danas živi – ispri ao nam je Simon i te dodao da je doista rije o golemoj masovnoj grobnici iz koje je za nedavna iskapanja, unato injenici što je od tragi noga doga aja proteklo pola stolje a, zaudaralo cijelim krajem.

U Slovenskoj Bistrici uspjeli smo prona i Kristinu Skrbinek (87), sestru Franca Kaca koji je osumnji en za pokolj. ula sam se s bratom telefonom prije nekoliko mjeseci. Znam da je živio u Portorožu, ali nije rekao odakle me zove. Ve se nekoliko mjeseci ne javlja i nitko ne zna gdje je. Sve je ovo veliki pritisak na njega pa se pri a da je pobjegao u Njema ku – rekla nam je Katarina Skrbinek. I slovenska policija raspolaže informacijom da Franc Kac više ne boravi na teritoriju Sloveniju. Kacova sestra Kristina nije bila raspoložena za razgovor o bratu i njegovu navodnom sudjelovanju u pokolju tisu a ljudi. Rekla je

samo da je bio u partizanima, ali da o njegovim postupcima ne zna ništa jer joj o tome nikada nije pri ao. Dodala je da prati što o svemu tome pišu slovenske novine i da joj je teško. Zdenka Cerar, državna tužiteljica Republike Slovenije, izjavila je da je osumnji eni Kac trebao biti saslušan, ali trenutno je nedostupan jer više ne živi u Sloveniji.

Prema tragi nom otkri u slovenskog tjednika Demokracija, 7000 leševa Hrvata spaljeno je u slovenskome Auschwitzu. Prema “Demokraciji”, vojni su zarobljenici, po Ozninoj naredbi, u tvornici Impol u Slovenskoj Bistrici krajem Drugog svjetskog rata spalili oko 7000 leševa ubijenih hrvatskih vojnika i civila. Ve više desetlje a u Slovenskoj se Bistrici šušalo kako je krajem Drugoga svjetskog rata u pe i tvornice Impol spaljeno nekoliko tisu a hrvatskih vojnika i civila, no ti doga aji nikad dosad nisu dobili javnu potvrdu, a o sudskoj odgovornosti nekoga ili nekih da i ne govorimo. A kako bi se i dobila javna potvrda ili pak traženje sudske odgovornosti kad je op e poznato da je i ovo spaljivanje zajedno s masovnim poslijeratnim ubijanjem (povjesni ari procjenjuju da je u Sloveniji nakon Drugoga svjetskog rata ubijeno od 200 do 300 tisu a ljudi) tijekom dugih desetlje a bivšega režima bilo najstrože uvana tajna.

Nešto više o masovnim ubojstvima doznaje se tek nakon osamostaljenja Slovenije, kada osim nekih službenih podataka na svjetlo dana izlaze tako er i neka potresna svjedo anstva sudionika. “Ložili smo i leševe” Jedno od takvih svjedo anstava je i ono nekadašnjega hrvatskog zarobljenika Sre ka Bol i a, koji je sve ispri ao svojemu brati u Marku Trogli u, a on ga je, pod uvjetom da ga može objaviti tek kad umru Bol i i otac mu, objavio 18. velja e 1976. godine u hrvatsko-kanadskom tjedniku Hrvatski glas. U svjedo anstvu Trogli opisuje Bol i ev tragi an životni put. Rodio se 1930. godine u Žeževici na jugu Hrvatske, a 1958. je kao jedan od mnogih poslijeratnih emigranata otišao u Kanadu. Ve za dvije godine umro je zbog ozljeda glave, koje je zadobio u vrijeme njegova zarobljeništva u Jugoslaviji. Pri kraju rata njegov otac je zbog straha od partizana otišao iz doma, a nitko od uku ana nije znao kamo. Sre ko, tada 15-godišnji momak, odlu io je potražiti oca. Priklju io se koloni Hrvata koji su bježali iz Jugoslavije te s njima stigao u Dravograd. U masi je susreo brati a koji mu je predložio da se vrati ku i.

“Prihvio sam njegov prijedlog i vratio se u Križevce. Došli su po mene i odveli me. Rekli su da emo zajedno potražiti mojega oca te da me ne e pustiti iz zatvora dok ga ne na emo. Od tada pa sve do 1948. godine selili su me iz zatvora u zatvor, iz sela u selo. Petar Bol i : Nekoliko nas je iz iskopane jame ukrcavalo leševe na vagone, a drugi su ih gurali do tvornice gdje su ih spaljivali u velikoj pe i. U grupi sa mnom bilo je još 50 zatvorenika. Kao zarobljenik morao sam obavljati najrazli itije poslove, me u ostalim ak i ložiti ljudska tijela”, kazivao je Bol i svojemu brati u. Upravo ovdje i po inje najpotresniji dio svjedo anstva. “Jednoga smo dana stigli u Slovensku Bisticu, gdje su nam podijelili poslove. Neki su po eli otkopavati nasutu jamu u brdu, drugi su polagali tra nice za male željezni ke vagon i e. Nakon nekoliko dana otkopavanja pred nama je iznikla velika jama iz koje je izlazio mu an vonj. Smrad je bio toliko jak da nismo mogli nastaviti posao bez maski. Kad smo, smradu usprkos, sredili ulaz u jamu, pred nama se pojavio jeziv prizor, koji ne u zaboraviti do kraja života.

Jama je bila puna leševa. Na njima su se mogle dobro prepoznati vojne uniforme, uniforme hrvatske doma e straže, civilna odijela... Majka s djetetom u zagrljaju... Leševi su bili stisnuti kao sardine i još se nisu do kraja raspali. Raspadanje je po elo kad su leševi došli u doticaj sa zrakom”, nastavlja Bol i . Bol i je uskoro doznao kamo i zašto vode tra nice male željeznice. “Nekoliko nas je ukrcalo leševe u vagone, drugi su ih gurali do tvornice, gdje su ih spaljivali u velikoj pe i. Mnogi od nas su zbog nesnosnog smrada padali u nesvijest, a neki od onesviještenih zajedno s leševima završili su u pe i. Policajci stražari tvrdili su nam da se nitko od nas ne e vratiti ku i jer emo svi skon ati u pe i.” Vjerojatno bi i on, sli no kao i ostali zarobljenici, završio u tvorni koj pe i, ali je intervenirao jedan visoki hrvatski komunist, poznanik brati a, koji je svjedo anstvo i zapisao. Bol i ovako opisuje dane kad je kona no postao slobodan: “Kad su me pustili, otišao sam do jedne slovenske ku e u blizini i zamolio hrane. Dali su mi kruha i soka od jabuke, jer ni oni ništa drugoga nisu imali.

Znali su kakav sam posao u njihovoj blizini radio pa sam ih zato i pitao kako je sve skupa zapo elo i koliko je ljudi tamo pobijeno. Gazda mi je rekao da je tvornica u ratu radila za Nijemce i da je rov bio sklonište u slu aju zra nih napada. U svibnju 1945. godine partizani su tamo doveli hrvatsku vojsku, zajedno s civilima, ženama i djecom. Naredili su im da u u u rov s obrazloženjem da e tu preno iti, a sutra nastaviti put. Kad su sve ugurali u rov, pred otvor su partizani postavili mine. Jaka eksplozija je potpuno zatrpala ulaz, da su se svi u rovu ugušili. Slovenac mi je rekao da je u rovu bilo oko etiri tisu e vojnika, civila, žena i djece”, nastavlja Bol i . Tragi na pri a Sre ka Bol i a prili no se precizno slaže s nekim danas spoznanim i istraženim injenicama. injenica je, naime, da su istražitelji ljubljanskog

Instituta za sudsku medicinu prilikom nedavnih iskopavanja u rovu kod tvornice Impol u Slovenskoj Bistrici naišli na željezni ke tra nice vrlo sli ne onima što ih opisuje Bol i , iako na tom podru ju nikada nije postojao nikakav rudnik. Vrlo je detaljno opisan i sam položaj rova – na po etku brda, a pokraj njega je tvornica Impol.

Impol je, kao što to no navodi Bol i , u Drugome svjetskom ratu zaista proizvodio za njema ku vojsku, a rov, odnosno bunker u blizini tvornice, bio je napravljen kao sklonište. inisi se da je to na i tvrđnja o miniranju ulaza u rov, o emu je Bol i u govorio Slovenac koji ga je nahranio. Jer, na saslušanju pred parlamentarnom istražnom komisijom za poratna ubojstva, koju je vodio dr. Jože Pucnik, tadašnji ovlašteni pripadnik šefa Ozne za Maribor – desni brijeg (tu je spadala i Slovenska Bistrica), Franc Kac je izjavio kako mu je njegova obavještajka javila da se je druga ve a likvidacija u rovu dogodila zimi 1945. ili 1946. kada su kamioni tri no i vozili ljude u “sklonište”. Jedan od stanovnika Slovenske Bistrice, koji je tada bio još dijete, izjavio je kako je jedne zimske no i u njihovu ku u ušao oficir i zatražio da otvore sve prozore i vrata, jer ce do i do velike eksplozije. To se i dogodilo. Ujutro su vidjeli da je sklonište bilo zatrpano. Vrlo je vjerojatno da je Bol i u skloništu zaista vidio djecu hrvatskih domobrana i civila. Naime, oko tjedan dana nakon završetka Drugoga svjetskog rata blizu maloga koruškog mjesta Pliberka (Bleiburga), nedaleko slovenske granice zbile su se poznate masovne likvidacije. Danas se zna da je nekoliko tisu a ljudi iz te kolone odvedeno i u Ko evski Rog, gdje i dandanas pronalaze njihove kosture. Kosturi su otkriveni i tijekom gradnje autoceste blizu Tezna, a ljudski ostaci iz toga masovnog pokolja “pohoda smrti” mogu se prona i razasuti po cijeloj okolici toga kraja. Gotovo je sasvim sigurno da je više tisu a osoba dovedeno u Slovensku Bisticu, od Maribora udaljenu jedva 20 kilometara. Leševi koje je spaljivao Bol i pripadaju toj grupi. Pri a o spaljivanju leševa u tvornici Impol nije jedina iz onih vremena. Prema pri anju preživjelog o evica, slovenska je Ozna 1945. godine iz Celja, navodno, odvela 98 djece u dobi od dvije do 15 godina starosti. Djecu su u zoru doveli u manji industrijski pogon u Lisci (dio Celja), u kojemu su se tada dezinfecirale vojni ke odore. Prema rije ima o evica, zapovjednik je izdvojio 18 najstarijih, a 80 su zatvorili u pogon i usmrtili plinom. Pri a o ovome slu aju uskoro bi trebala biti objavljena u jednoj knjizi, sli no kao i pri a o spaljivanju hrvatskih domobrana i civila. Dovoljno “materijala” kako za povjesni are tako i za sudske vještake. Da se nikada ne ponovi.

KOMUNISTI KI ZLO INI /<http://komunistickizlocini.wordpress.com>

Hrvatsko Nebo

NAPOMENA:

Tko god bio autor ovih izjava ili sakupljenih zapisa je zbog neznanja te nepoznavanja tih krajeva unio je toliko zbrke i nereda, da e u budu e ostali autori sve to konzimirati i dalje širiti velike pogreške ili ak prave laži.

Spominjanje protuzra no sklonište gdje bi bilo smješteno 7000 ljudi je potpuni promašaj. O teme ovdje ne u ponuditi neke posebne detalje, to su moji posebni zapisi.

Na priloženim slikama jasno je napisano, 431 žrtva je ekshumirano iz tih 2 rova.

Zar se je autor ovakvih tvrdnji ikada naputio te posjetio tu „jamu“ kod protuzra nih skloništa? Toga tamo nema !!! Ja sam sve to posjetio i poslikao i to ne jednom. Nigdje se ne spominje mali potok u dolini u neposrednoj blizini tih skloništa sjeverno, uz kojeg je nekada bila uskotra na pruga za transport rude za potrebe IMPOL iz planinskih predjela. Tu su se nekada vršila iskopavanja rude još u vrijeme rimljana o emu se ovdje ništa ne spominje. Uz mali potok Bistrica u dužini koji kilometar sjeverno-zapadno uz ovih „protuzra nih skloništa“ ima ostataka više rudarskih rovova, pa je najvjerojatnije, da bi se trebalo osvrnuti na te lokacije a ne na kratke rovove skloništa – skladište!!!

Protuzra na skloništa prvo i ono drugo je bilo minirano tek u po etku 1946.g., isklju ivo sa žrtvama Slovencima, odnosno domaćim bogatijim ljudima iz okolice kako bi im pokrali imovinu. Taj „patent“ kao izbor žrtava je bio izveden 1944.g. u Dubrovniku na Daksi, pa i

u Celju krajem 1945.g. – ubijanje imu njih ljudi i kraća njihove imovine. Kod ekshumacije nije bilo drugih tijela, zna se točan broj žrtava, na gradskom groblju je postavljen lijep spomenik tim žrtvama. Nigdje nema riječi da su žrtve uz domaće Slovenaca i drugi. Postoji više razloga zašto su vadili žrtve iz spomenute „jama“ a iz protutenkovskih skloništa. Ja u tu reči nešto drugo, da su žrtve morali odstraniti iz starih rudarskih rovova ili „jama“ zbog ponovnog kopanja metalne rude. Pa IMPOL se spominje samo kao ime a ne kao topionica metalne rude za pridobivanje posebnih metala – metali u boji. Takvi mali rudarski rovovi nisu bili iskorišteni za „noćno prebivanje povratnika“ samo u okolici Slovenske Bistrice. Na putu od Mislinje, gdje je bio minirani željeznički most (zna se to noćko je minirao), zbog čega se nije moglo ljudi prevoziti direktno dalje kroz Velenje i Šoštanja prema Celju, kolone zarobljenika su preusmjeravali, one pješake, kod Gornjeg Dola a preko Srednjeg Dola i Vitanja prema Zrečama i dalje preko brda do tih napuštenih rudarskih rovova. Zna se da je između Vitanja i Zreča više manjih rudarskih rovova, ima ih i na Konjiški planoti (južno od Slovenskih Konjica), kamo su preko noći smjestili te ljudi iz kolona pa ih onda minirali. O tome vi „veliki autori“ nemate pojma kakve prave gluposti ili zablude širite iz tih vaših „dalekih krajeva“.

Spominjanje kraj „Lisca“ je isto tako veliki promašaj. Točnu tu lokaciju osobno znam još iz 1960.g. Postoji kraj Lisca (kamo odlazim u posjetu starijem bratu !!!) a to je uz samu rijeku Savinju prema Petriku - to je zaselak a druga riječ „Lisca“ je tvornica veša. Kako to mogu neki iz „daleka“ nuditi tako precizne podatke a pogotovo spominjati lokacije je nečuveni pucanj u prazno. U zaselku Lisca nikada prije pa niti sada nema niti radionice a kamoli tvorničkih pogona. Osobno sam u toj Lisici gradio privatne kuće – oko 1960.g. Kroz to naselje produži se do Petrika (!?), kamo sam odlazio tada kao „Celjanar“ na treninge i takmičenje zračnim i vatrenim oružjem već davne 1960.g. pa sve do 2010.g.

Svi ovi podaci su neozbiljni kada se spominju „Hrvati“, kao da su oni jedini bili žrtve na tom području. Manite se glupavih posla, pojma nemate o logici niti za normalne ljudi. Uz sve te neozbiljne izjave doslovce naglašavate velike brojke, kao da želite dokazivati, pa Hrvate je trebalo pobiti – bili su svugdje pa i previše ih je bilo. Sa takvim objavljivanjem dobije se dojam, kao da se želi odobravati počinjen - genocid. Takvo je moje poznavanje tih područja, pa i moj stav a drugi neka misle o tome kako im je volja.